

Arrest

nr. 282 747 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Albanees staatsburger te zijn, geboren op (...) te Shkoder. U groeide op in een arm gezin. U bent de oudste van zes kinderen.

Op 7 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u 15 geweest te zijn toen u door uw ouders werd uitgehuwelijkt aan X.A. (...). Nog vóór het huwelijk werd u door hem met geweld tot seks gedwongen. Jullie huwden in 2001 en gingen in Grizhe wonen. Hij was gemeen en jaloers. Hij sloeg u vaak met een matrak. Verscheidene keren stak hij een pistool in uw mond en dreigde ermee u te vermoorden. Hij bond u vaak aan armen en benen aan een boom vast en liet u de nacht buiten doorbrengen. Hij stond niet toe dat u uw familie ging bezoeken. Hij wilde u meenemen naar Italië om u daar in de prostitutie te laten werken. U wist waar hij mee bezig

was en bleef dan ook in Albanië. Hij sloeg u dagelijks, ook toen u zwanger was. Op 20 augustus 2003 werd uw dochter J. (...) geboren. Na de geboorte werd de situatie thuis zelfs nog erger. Toen uw dochter hooguit een maand oud was, werd u bij urgentie geopereerd in het ziekenhuis van Shkoder. Door de vele slagen had u borstkanker ontwikkeld. Enkele maanden later kwam uw zus u een tijdje helpen. Toen uw ex u sloeg, kwam zij tussenbeide, waarna zij zelf ook in de klappen deelde. Uw moeder deed vervolgens een aangifte tegen uw ex bij de politie in Koplik. U en uw ex werden meegenomen naar het politiecommissariaat. Uw ex had er echter mee gedreigd u en uw dochter te vermoorden indien u verklaringen tegen hem zou afleggen. Bijgevolg durfde u geen bezwarende verklaringen af te leggen. Uw ex bracht één nacht in de cel door. De volgende dag werd hij vrijgelaten. U vermoedt dat hij de politie betaald heeft. Eenmaal terug thuis bleef de situatie dezelfde.

In juni 2005 keerde u terug naar uw ouders nadat uw ex een andere vrouw mee naar huis had gebracht. Hij vroeg ook de echtscheiding aan, dewelke in oktober of november 2005 werd uitgesproken. Aanvankelijk wees de rechtbank de voogdij over uw dochter aan u toe. Haar vader kocht echter een magistraat om waardoor hij alsnog het hoederecht over haar verwierf. De regeling bepaalde dat uw dochter in het weekend en in de zomervakantie bij u zou verblijven. Maar sinds de scheiding hebt u haar niet meer dan drie keer gezien. Hij staat niet toe dat uw dochter bij u verblijft. U hebt haar al 12 jaar niet meer gezien. U ging zeer vaak naar T.M. (...), bemiddelaar op de rechtbank inzake echtscheidingen, om aan te kaarten dat uw ex u uw dochter niet liet zien. Hij kon echter nooit iets voor u doen. Uw ex-echtgenoot had hem immers omgekocht. U durfde zich niet op eigen houtje naar de woning van uw ex te begeven uit vrees dat hij geweld tegen u zou gebruiken of u zelfs zou vermoorden. U vroeg meermaals aan de wijkagent om u te vergezellen naar de woning van uw ex. Deze beloofde altijd wel dat hij zou meegaan, maar ging nooit daadwerkelijk met u mee. Van 2005 tot 2014 woonde u opnieuw bij uw ouders.

Om de armoede te ontvluchten besloot u opnieuw te huwen. Op 4 oktober 2014 huwde u met uw tweede echtgenoot, E.H. (...). Hij was 12 jaar ouder dan u. Ook deze keer ging het om een gearrangeerd huwelijk. U had hem leren kennen via een nicht van u. Voor u huwde had u hem slechts één keer ontmoet. Na het huwelijk ging u bij hem en zijn familie in Dobraj inwonen. U merkte al snel dat hij geestelijk ziek was. Na drie maanden merkte u dat u zwanger was. Op 9 september 2015 werd uw dochter S. (...) geboren. Uw echtgenoot sloeg u en uw dochter. Ook uw schoonouders en schoonbroer waren geestelijk ziek en gedroegen zich gewelddadig ten aanzien van u en uw dochter. Toen uw dochter nog heel klein was, nam u haar mee. U wilde vertrekken uit het gekkenhuis waarin u terecht gekomen was. De familie van uw echtgenoot kwam u achterna omdat zij uw dochter wilde afnemen. Uw schoonbroer sloeg u. U werd tot bloedens toe aan uw arm getrokken. Na dit incident belde u de politie. Zij kwam ter plaatse, stelde vast dat uw schoonfamilieleden geestelijk ziek waren. De politie zei dat zij in een psychiatrisch ziekenhuis thuishoorden en vertrok daarna, zonder verdere stappen te ondernemen. Uw schoonfamilie wilde dat u zou gaan werken om het karige pensioen van uw schoonouders aan te vullen. U was echter niet van plan uw dochter alleen bij hen thuis achter te laten. Na een zoveelste ruzie had u er genoeg van. Op 17 augustus 2017 keerde u samen met uw dochter terug naar uw ouders. Van november 2017 tot augustus 2018 werkte u in een schoenenfabriek. Via een vriendin hoorde u van het bestaan van een vereniging die kosteloos rechtsbijstand biedt bij een echtscheiding. U vroeg met behulp van deze vereniging de scheiding aan. Uw echtgenoot was op geen enkel van de negen zittingen op de rechtbank aanwezig. De echtscheiding werd uitgesproken op 2 juli 2018. U kreeg het hoederecht over uw dochter. Uw ex-echtgenoot kreeg bezoekrecht onder toezicht. In de praktijk stuurde u uw moeder met uw dochter naar uw ex-echtgenoot zodat hij haar kon zien. Ook al konden zij haar af en toe zien, uw ex en zijn familie eisten uw dochter terug. Op een dag kwam uw ex of één van zijn familieleden naar de kleuterschool om uw dochter op te halen. De juffrouw gaf haar echter niet mee en belde u meteen op om u te verwittigen. Uit voorzorg liet u uw dochter niet langer naar de kleuterschool gaan. Een andere dag was u gaan werken toen uw ex-schoonfamilie zich naar uw ouderlijke huis begaf om uw dochter mee te nemen. Uw moeder verzette zich en wees erop dat uw ex zelfs de alimentatie niet betaalde. Uw ouders hadden er moeite mee dat u opnieuw thuis woonde na uw tweede echtscheiding. Zij waren vooral bevreesd voor de roddels over u. Uit angst dat u ook uw tweede dochter zou verliezen, besliste u het land te ontvluchten. U nam contact op met L.K. (...) (O.V. (...)), een familielid van uw moeder. Hij regelde en betaalde uw reis naar België. U verliet Albanië op 21 november 2018. De volgende dag kwam u in België aan. U werd opgewacht door L.K. (...). U verbleef bij hem tot u enigszins gekalmeerd was van de stress in Albanië. Na drie en een halve maand, op 7 maart 2019, bracht hij u naar de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook na uw vertrek uit Albanië kwam uw ex-schoonfamilie naar uw ouders om hen onder druk te zetten uw dochter af te staan.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, beide uitgereikt op 19 oktober 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; het paspoort van uw dochter, uitgereikt op 28 september 2018 met een geldigheidsduur van vijf jaar. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: het echtscheidingsvonnis van 2 juli 2018 waarbij uw huwelijk met E.H. (...) wordt ontbonden en het hoederecht

over uw (jongste) dochter aan u toegewezen wordt; een doorverwijzing van het opvangcentrum naar een huisarts wegens fysieke klachten na intrafamiliaal geweld; een doorverwijzing naar een psycholoog d.d. 1 april 2019; een schrijven d.d. 20 juni 2019 van de psycholoog bij wie u sinds april in begeleiding bent. Op 26 augustus 2019 maakte uw advocaat nog het echtscheidingsvonnis van uw eerste huwelijk over, uitgesproken door de Arrondissementsrechtbank van Shkoder d.d. 14 oktober 2005.

Op 25 oktober 2019 werd uw verzoek door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kennelijk ongegrond verklaard omdat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met uw ex-schoonfamilie zou komen geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dewelke op 28 mei 2020 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 29 maart 2022 diende u zonder België te verlaten een volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek verklaart u dat de problemen die u in uw eerste verzoek aanhaalde, met name de problemen die u kende met uw ex man en zijn familie, nog steeds actueel zijn.

Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u bij de DVZ aangaf geen noden te hebben (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ en de 'Beoordeling bijzonder procedurele noden' d.d. 30/05/2022). U haalt weliswaar aan stress te hebben vanwege uw situatie, en er momenteel medicatie zoals antidepressiva voor te nemen (verklaring volgend verzoeken, d.d. 30/05/2022, vraag 12), doch verduidelijkt u niet hoe deze aandoening uw vermogen om uw nieuwe elementen in het kader van uw huidige verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Evenmin legt u enig medisch attest neer ter staving van uw aandoening.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS onontvankelijk werd verklaard. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat de vader van uw dochter gek is, u gaat vermoorden, u uw dochter gaat verliezen en de politie niets voor u deed (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

- "- Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van de artikelen 57/1 en 57/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel.*
- Schending van het art. 3 en 8 E.V.R.M en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie".*

Verzoekster stelt dat zij het niet eens kan zijn met de motivering van de bestreden beslissing, geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake een aantal van de aangevoerde beginselen en betoogt *"dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen."*

Verzoekster wijst op artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), geeft enkele algemene beschouwingen inzake dit artikel en stelt:

"Verzoekster is van mening dat de nieuwe elementen die aan haar asielverzoek zijn toegevoegd, voldoende gewicht in de schaal leggen om een nieuw onderzoek te rechtvaardigen, aangezien zij de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten."

Verzoekster betoogt in dit kader:

"Verzoekster heeft namelijk nieuwe psychologische documenten waar rekening mee moet worden gehouden en moeten worden gezien als nieuwe elementen dat een persoonlijk verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigt.

Het CGVS was hier onbetwistbaar van op de hoogte aangezien verzoekster dit heeft benadrukt tijdens haar interview bij DVZ.

Toch werd verzoekster niet uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud opdat zij deze documenten zou kunnen voorleggen en bespreken.

Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat psychologisch leed even zwaar en zelfs zwaarder kan doorwegen dan het fysieke. Nogmaals : dat dit soort leed niet mag worden geminimaliseerd !"

Verzoekster voert verder aan een kwetsbaar profiel te hebben. In dit kader doet zij gelden:

"Het CGVS is van mening dat verzoekster geen bijzondere procedurele behoeften heeft.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beoordeling! Het staat onbetwistbaar vast dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft en het CGVS is hier ook van op de hoogte!

(...)

Verzoekster heeft sinds haar eerste asielprocedure psychologische bijstand nodig gehad.

Het CGVS is zich hier duidelijk van bewust, aangezien de volgende documenten reeds werden toegevoegd:

- Doorverwijzing van het opvangcentrum naar een huisarts wegens fysieke klachten na intrafamiliaal geweld ;
- Een doorverwijzing naar een psycholoog ;
- Schrijven van de psycholoog bij wie verzoekster sedert april in begeleiding is ;
- Attest van een psycholoog van Traumazorg d.d. 6 juli 2020 ;
- Historiek van het medisch dossier ;
- Psychologische observatie van klinisch psycholoog Ph.V.A. (...) d.d. 13 april 2021 ;
- Attest van een psycholoog van Traumazorg d.d. 14/04/2021.

Tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd dan ook geoordeeld dat zij bijzondere procedurele noden heeft.

(...)

Bovendien vermeldde verzoekster de volgende bijkomende elementen op haar interview bij DVZ in het kader van haar huidige asielaanvraag :

Verzoekster neemt momenteel de volgende medicijnen:

- Paroxetine;
- Deanxit.

(Zie stuk 8)

Dit zijn antidepressiva!

Toch werd zij niet uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, waar zij de steun en bijstand zou kunnen genieten van haar advocaat om haar psychologische noden uiteen te zetten.

Haar psychologische problemen worden niet in aanmerking genomen bij het bepalen van de kwetsbaarheid van de verzoekster, noch in de procedure, noch in het kader van de beoordeling van vluchtelingenstatus, noch in het kader van de behoefte aan subsidiaire bescherming.

Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

(...)

Verzoekster heeft bijgevolg ontegensprekelijk een kwetsbaar profiel. Ze lijdt aan posttraumatische stressstoornis. Verzoeker is gegriefd dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid.

Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan. Dat de verzoekster jarenlang werd onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen van 2 echtgenoten en hun families. In België beschikt ze over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding, die ze in Albanië niet zal kunnen krijgen. (zie verder)

Verzoekster kan aldus voor haar psychische en klachten m.b.t. posttraumatische stress niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund in Albanië, als in België, gelet dat zij daar geen toegang heeft, door gebrek aan financiële middelen. Haar in die omstandigheden terugsturen naar Albanië zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM !

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

(...)

het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

(...)

Verweerster houdt geen enkele rekening met haar psychisch lijden. Haar overdragen aan Albanië waar ze terecht komt in erbarmelijke omstandigheden zonder kwalitatieve begeleiding maakt wel degelijk een schending uit van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het CGVS handelt nalatig door haar kwetsbare profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Derhalve kan worden geconcludeerd dat verzoekster op grond van haar kwetsbare profiel als vluchteling moet worden erkend.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd, minstens vernietigd."

Verzoekster gaat verder in op het gegeven dat haar relaas onvolledig zou zijn beoordeeld. Zij doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en doet gelden:

"In eerste instantie diende het CGVS dus concrete landeninformatie te raadplegen om de verklaringen/ eigen feiten van het verzoek van verzoekster te beoordelen.

Het CGVS heeft dit klaarblijkelijk niet gedaan zoals blijkt uit het hiernavolgende".

Vervolgens voert verzoekster aan:

“Verzoekster verklaart het volgende over de psychologische ondersteuning in Albanië:

(...)

Dit wordt ook bevestigd door objectieve bronnen.

Hoewel de Albanese overheid voornamelijk instaat voor de financiering van de publieke gezondheidszorg, zijn er toch grote kanttekeningen te plaatsen bij de toegankelijkheid van de nodige zorg en opvolging. Een deel wordt betaald door bijdrage van werkgevers, werknemers en zelfstandigen. Een deel van hun loon/inkomen wordt bijgedragen aan de financiering van het gezondheidsstelsel.

Armoede in Albania komt echter veel voor, waardoor slechts weinig mensen deze bijdragen kunnen betalen. Met als resultaat dat ze soms worden uitgesloten van de nodige hulp of medicijnen voor hun aandoening of ziekte. Het gebrek aan het collecteren van voldoende bijdragen, betekent dat de gezondheidssysteem sterk afhankelijk is van donaties van medische middelen en medicijnen.

(...)

De Wereldbank is van oordeel dat het gezondheidszorg systeem in Albanië één is met de grootste ongelijkheid van de wereld. (zie het stuk 2)

De privé gezondheidszorg is dan ook een kleine niche sector in het Albanese gezondheidszorg systeem. Daarnaast is er een hoge graad van corruptie in de medische sector

De publieke sector van de gezondheidszorg wordt slecht gefinancierd waardoor corruptie veelvuldig voorkomt. Corruptie is in Albanië een echte plaag en duwt de zwaksten meer en meer in de armoede.

Het resultaat is dat er ook in de publieke gezondheidszorg net zoals in de privé sector betaald moet worden.

*De verzoekster verwijst naar het wetenschappelijk artikel *Paying Out-of-pockets and Informally for Health Care in Albania: The impoverishing effect on household* uit 2015 - zie het stuk 3 :*

(...)

Hieruit volgt dat de huishoudens met de laagste inkomens het hoogste worden getroffen door de corruptie, wat hun situatie nog meer precair maakt.

*Ook een andere artikel uit 2016 *Problems and reality in health market of Albania and its management* beaamt de hoge graad van corruptie – zie het stuk 4:*

(...)

*Verder haalt *Pacific Prime* aan dat *General practioners (GP's)* niet voldoende geschoold zijn en specialisten patiënten aansporen om hun rechtstreeks te raadplegen.*

(...)

Gelet op de hoge corruptiegraad en de slechte staat van de economie in Albanië kunnen gewone burgers, zoals verzoekster, moeilijk het smeergeld betalen.

De verzoekster zal dan ook geen toegang hebben tot de onaangepaste psychologische zorg die beschikbaar is.

Verweerster doet de verklaringen omtrent de dure gezondheidszorg en ontoegankelijk psychologische ondersteuning in Albanië te gemakkelijk af als elementen die moeten worden aangehaald in een regularisatieprocedure 9ter Vw.

Verweerster houdt onvoldoende rekening met de objectieve informatie die de verklaringen van verzoekster staven en die weldegelijk ook relevant zijn in het kader van haar asielrelaas.”

Voorts doet verzoekster een uiteenzetting omtrent (de corruptie bij) de Albanese autoriteiten. Zij doet dienaangaande gelden:

“De moeder van verzoekster verklaarde als volgt:

(...)

Alsook:

(...)

Verzoekster heeft geen vertrouwen in de Albanese autoriteiten, daar zij tevens door corruptie zijn doordrongen. Dit wordt door objectieve bronnen bevestigd.

Sinds het vorige asielverzoek van verzoekster zijn er meer recente bronnen beschikbaar! Deze werden niet grondig onderzocht door het CGVS.

Verzoekster haalt ze daarom hieronder enkele artikelen aan:

- Over het algemeen gaat het op het vlak van corruptie terug achteruit in Albanië - zie het stuk 7, p. 14:

(...)

- Het COI-rapport focus Albanië 2020 stelt het volgende over de juridische autoriteiten - zie het stuk 7, p. 20-22 :

(...)

- Over de politiediensten wordt het volgende geschreven:

(...)”.

Verzoekster gaat verder in op de positie van de vrouw en het voorkomen van huiselijk geweld in Albanië. In dit kader betoogt zij:
"Het COI-rapport focus Albanië 2020 stelt het volgende - zie het stuk 7, p. 60-63 , eigen markeringen : (...)".

Verzoekster concludeert:

"De objectieve informatie komt aldus overeen met verzoeksters verklaringen. Zij zal aldus veel moeilijkheden ondervinden wanneer zij de bescherming wilt van de Albanese autoriteiten, daar zij door de vader gemakkelijk kunnen worden omgekocht om zo te besluiten in zijn voordeel."

Verzoekster besluit op grond van het voorgaande:

"Concluderend kan gesteld worden dat gelet op de uiteenzetting hierboven, verzoekster weldegelijk nieuwe elementen aanhaalt die een verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigen."

Dat de kwetsbaarheid van verzoekster onomstotelijk vaststaat."

Het Commissariaat- Generaal houdt onvoldoende rekening met het kwetsbaar profiel van verzoekster in haar beslissing en stelt dat er geen schending is van artikel 3 E.V.R.M. bij een terugkeer naar Albanië."

Dat het ernstig te betreuren valt dat psychologisch leed en post-traumatische stress stoornis niet erkend worden als een volwaardig middel in de asielpprocedure."

Dat het CGVS geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar de kwetsbaarheid van verzoekster, en zich aldus schuldig maakt aan een schending van de zorgvuldigheidsplichting."

Het CGVS schendt de vermelde bepalingen, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van hetgeen voorafgaat *"om de beslissing, dd. 17/06/2022 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen, dienvolgens aan de verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde aan de verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek."*

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. IBNA, World bank says Albania has the most unequal health system in Europe and Asia, d.d. 10/06/2013 ;

3. S. M. TOMINI, W. GROOT, M. PAVLOVA, F. TOMINI, Paying Out-of-Pocket and Informally for Health Care in Albania: The impoverishing Effect on Households, 28/08/2015 ;

4. E. URUCI, Problems and reality in health market of Albania and its management, Interdisciplinary Journal of Research and Development, Vol (IV), No. 2, 2017 ;

5. <https://www.pacificprime.com/country/europe/albania-health-insurance-pacific-prime/> ;

6. WHO, "Primary health care in Albania: rapid assessment", 2008, https://www.euro.who.int/_data/assets/pdf_file/0011/373718/alb-phc-ra-eng.pdf ;

7. COI Focus Albania 2020 ;

8. Medicatie van verzoekster".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep bovendien geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster duidt verder niet welk(e) bepaling(en) van artikel 57/1 en 57/6 van de Vreemdelingenwet zij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt zij concreet uit waaruit deze

schending dan wel zou bestaan. Bijgevolg wordt ook de schending van deze artikelen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Dient verder te worden herhaald dat de Raad zich te dezen en in het kader van het voorliggende beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Om diezelfde reden is ook een bijkomend onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie *in casu* niet aan de orde.

3.3. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij verweerder verwijt dat zij in het kader van haar huidige, volgende verzoek om internationale bescherming, niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS om, dit met de bijstand van haar advocaat, haar psychologische noden uiteen te zetten, de nodige documenten neer te leggen en deze elementen te bespreken.

Verzoekster gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar standpunt omtrent de voormelde elementen blijkens de stukken van het dossier, met name middels de verklaring "bijzondere procedurele noden" DVZ, middels haar verklaring volgend verzoek en middels de mogelijkheid waartoe zij weldegelijk beschikte om zowel bij de DVZ als bij het CGVS de nodige documenten en stukken neer te leggen, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoekster zelf om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekster werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om haar opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoekster, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord en kennelijk zelf naliet om aan de DVZ of aan verweerder bijkomende stukken of documenten over te maken, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoekster de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake haar verzoek om internationale bescherming en heeft zij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het

verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt aangegeven:

"In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u bij de DVZ aangaf geen noden te hebben (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ en de 'Beoordeling bijzonder procedurele noden' d.d. 30/05/2022). U haalt weliswaar aan stress te hebben vanwege uw situatie, en er momenteel medicatie zoals antidepressiva voor te nemen (verklaring volgend verzoeken, d.d. 30/05/2022, vraag 12), doch verduidelijkt u niet hoe deze aandoening uw vermogen om uw nieuwe elementen in het kader van uw huidige verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Evenmin legt u enig medisch attest neer ter staving van uw aandoening.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te wijzen op de reeds eerder door haar aangehaalde psychische problemen en de reeds eerder, in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming en het verzoek om internationale bescherming van haar dochter ter staving van deze problemen neergelegde attesten, nogmaals te benadrukken dat zij bij de DVZ aangaf dat zij medicatie (antidepressiva) gebruikt en boudweg te poneren dat verweerder hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Hiermee gaat verzoekster echter op kennelijke en eenvoudige wijze voorbij aan de voormelde motieven en ontkracht zij deze motieven hoegenaamd niet.

Zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, verklaarde verzoekster in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" van het CGVS expliciet dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de (huidige) procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Waar zij in haar verklaring volgend verzoek wel aanhaalde dat zij omwille van de stress die zij meemaakte ten gevolge van de situatie medicatie en antidepressiva neemt en ter staving hiervan een medicatieoverzicht bij het verzoekschrift voegt, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster nergens vermeldde dat of aangaf op welke wijze dit van invloed kon of zou zijn op haar gezegden en haar vermogen om haar verklaring volgend verzoek af te leggen. Uit het bij dit verzoekschrift gevoegde medicatieoverzicht zelf kan in dit kader verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekster ten gevolge van haar psychologische problemen en/of haar medicatiegebruik niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoekster legt, ondanks dat zij in het verzoekschrift beweert dat zij nog over nieuwe psychologische documenten zou beschikken waarmee rekening gehouden zou dienen te worden, in dit kader tot op heden bovendien geen bijkomende medische of psychologische attesten neer.

Verzoekster laat, ondanks dat zij verweerder blijkens het voorgaande ten onrechte verwijt dat haar de kans zou zijn ontzegd om daarover de nodige, verdere toelichting te verschaffen, daarenboven na om inzake het voorgaande in het verzoekschrift zelf ook maar enige verdere, nuttige en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische problemen en medicatieverbruik en verweerder te verwijten dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van

invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit verzoeksters verklaring volgend verzoek blijkt verder geheel niet dat zich aldaar (ernstige) problemen zouden hebben voorgedaan en kan niet worden afgeleid dat de kwaliteit van verzoeksters verklaringen zou zijn beïnvloed door haar stress of haar medicatiegebruik. Het interview bij de DVZ is op een normale wijze geschied en uit de verklaring volgend verzoek kan niet worden afgeleid dat verzoekster aldaar moeilijkheden zou hebben gekend bij het uiteenzetten van haar nieuwe elementen. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet aantoonde of hard maakt dat er ten aanzien van haar persoon bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS onontvankelijk werd verklaard. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat de vader van uw dochter gek is, u gaat vermoorden, u uw dochter gaat verliezen en de politie niets voor u deed (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Verzoekster slaagt er in haar voorliggende verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven.

Waar zij aan de hand van algemene landeninformatie andermaal tracht te laten uitschijnen dat zij omwille van haar psychische problemen niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, dient immers te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden aangenomen. Reeds bij arrest nr. 236 172 van 28 mei 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd inzake deze elementen namelijk geoordeeld als volgt:

“Uit de door verzoekende partij neergelegde medische documenten blijkt evenmin dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren en zij, die naar een voor haar vreemd land gereisd is en zij hier in België de asielinstanties gecontacteerd heeft teneinde bescherming te verkrijgen, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst in de kader van haar strijd om het bezoekrecht van haar oudste dochter, noch voor de problemen met haar tweede ex en diens familie die nadien haar jongste dochter terugeisten.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in Albanië, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen voor haar psychische problemen. Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door haar ingeroepen psychische problemen dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.”

Verzoekster legt in het kader van haar huidige, volgende verzoek om internationale bescherming, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de door haar aangevoerde psychische problemen, geen nieuwe elementen neer en haalt geen nieuwe feiten aan die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de indertijd gedane beoordeling. Vooreerst werd reeds hoger vastgesteld dat verzoekster benevens het hoger besproken medicatieoverzicht geen bijkomende medische of psychologische attesten neerlegt. Verder toont verzoekster in het geheel niet aan dat haar voorgehouden psychische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Ook toont zij niet aan en kan uit de neergelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat verzoekster, zo zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, daadwerkelijk en *in concreto* verstoken zou riskeren te blijven van de nodige behandeling. Bovendien toont verzoekster niet aan en kan uit de neergelegde landeninformatie geenszins worden afgeleid dat dergelijke vervolging of een eventueel gebrek aan behandeling enig verband zou vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zou kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster daarnaast wijst op en citeert uit haar eerder afgelegde verklaringen en algemene landeninformatie omtrent de (corruptie bij de) Albanese autoriteiten en politiediensten, de positie van de vrouw en het voorkomen van huiselijk geweld in Albanië, dient te worden opgemerkt dat reeds bij het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gewezen op de indertijd jegens verzoekster genomen beschikking waarin het volgende werd gesteld:

“Te dezen wordt niet getwijfeld aan het huiselijk geweld waarvan verzoekster in zowel haar eerste als haar tweede huwelijk het slachtoffer is geworden.

Dient vooreerst op te worden gewezen dat verzoekster reeds uit de echt gescheiden is van haar eerste echtgenoot in oktober of november 2005. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenmin dat zij na haar echtscheiding met haar eerste echtgenoot nog mishandeld werd door hem. Haar vertrek uit Albanië in november 2018 zou enkel zijn ingegeven door een vrees dat haar tweede ex en zijn familie haar jongste dochter van haar zou afnemen (notities persoonlijk onderhoud 27 juni 2019, p. 17). De problemen die verzoekster met haar eerste ex heeft gekend, kunnen derhalve bezwaarlijk nog actueel genoemd worden. Waar verzoekster volhardt als zou haar eerste ex-echtgenoot de politie en het gerecht zou hebben omgekocht opdat hij het hoederecht zou verkrijgen, kan zij niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt op pertinente en correcte wijze het volgende geduid: “Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou uw eerste ex-echtgenoot door omkoping het hoederecht over jullie dochter verkregen hebben, geen enkele weerslag vinden in het administratieve dossier. Zo staat vooreerst in het vonnis, d.d. 14 oktober 2005, dat u in dit verband neerlegde, dat u aanvankelijk, bij de eerste zitting, weigerde het hoederecht van uw dochter op u te nemen, omdat u door een moeilijke familiale en economische situatie niet in de behoeften van uw kind kon voorzien. Uw ex-echtgenoot haalde bovendien aan dat hij meermaals bij u langs was geweest met jullie dochter opdat zij u zou kunnen zien,

maar dat u deze bezoeken steeds had geweigerd. U bevestigde voor de rechtbank dat u inderdaad deze bezoeken had geweigerd omdat u zich in een moeilijke economische situatie bevond en niet over de financiële middelen beschikte om in de opvoeding van uw dochter te voorzien. Pas tijdens een latere zitting haalde u aan toch het hoederecht over uw dochter te wensen. De rechtbank oordeelde toen dat uw laattijdig verzoek toch het hoederecht te verkrijgen niet getuigde van oprechtheid – de rechtbank zag dit als een poging om druk uit te oefenen op uw ex-echtgenoot – en meende dat het belang van uw kind voor u geen overweging had gevormd toen u van mening veranderde. Ook de expert was van mening dat het in het belang van uw kind was dat zij bij de vader zou blijven (vonnis arrondissementsrechtbank Shkoder d.d. 14 oktober 2005). Deze vaststellingen staan dan ook haaks op uw bewering dat de rechtbank u aanvankelijk het hoederecht toekende maar haar standpunt na omkoping door uw ex-man wijzigde en het hoederecht aan uw ex-man toekende (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 6). Bovendien haalde u eveneens tijdens uw opeenvolgende verklaringen meermaals aan dat u zich in een bijzonder lastige familiale (u woonde met 8 familieleden in een woning – notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 4) en socio-economische situatie bevond (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19 en II p. 12)."

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat dit vonnis om het uiteindelijke vonnis gaat waarbij de feiten – door omkoping van haar ex-echtgenoot – volledig verdraaid en gelogen worden om uiteindelijk het hoederecht aan de vader toe te kennen. Echter laat verzoekster na het eerste vonnis, waaraan haar aanvankelijk het hoederecht zou zijn gegeven, neer te leggen. Verder maakt verzoekster met haar vage beweringen niet aannemelijk dat haar ex een invloed zou hebben gehad in de rechtszaak met betrekking tot het hoederecht van hun dochter. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "Gevraagd naar bewijzen van deze omkoping, antwoordde u dat het algemeen geweten is dat uw ex-man de politie omkoopt (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I p. 7). Gevraagd naar bekenden van uw ex-man die bij de politie werken, diende u het antwoord schuldig te blijven, hoewel u beweerde dat hij connecties bij de politie en het gerecht had (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 10). Vervolgens verklaarde u dan weer niet bij de politie doch enkel bij Taulant Muja, een bemiddelaar die op de rechtbank werkte en bij wie men moest klagen indien niet aan het bezoekrecht werd voldaan, te zijn gegaan. Hij zou diegene zijn die door uw ex-echtgenoot was omgekocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 7). Gevraagd of u alsnog bij de politie was gegaan om uw bezoekrecht af te dwingen, stelde u eerst van wel, om dan uiteindelijk uw verklaringen af te zwakken en te stellen dat u aan de wijkagent had gevraagd u naar uw ex-echtgenoot te brengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 9), hetgeen bezwaarlijk als een formele klacht of maatregel ten aanzien van uw ex-echtgenoot kan worden gezien. Een advocaat nam u in het kader van uw eerste echtscheiding niet onder de arm wegens een gebrek aan financiële middelen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I pp. 8-9). U haalde echter wel aan dat u in het kader van uw tweede echtscheiding beroep kon doen op een pro-deo advocaat en u naar aanleiding van deze rechtszaken het hoederecht over uw jongste dochter verkreeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS II pp. 9-10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen over het verlies van het hoederecht van uw dochter uit uw eerste huwelijk dan ook niet overtuigen. Voorts heeft u niet aangetoond dat u de nodige beschikbare rechtsmiddelen heeft uitgeput om uw bezoekrecht op wettelijk wijze af te dwingen (u sprak louter informeel de wijkagent aan, notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 9)."

Wat betreft de aangehaalde problemen met verzoeksters tweede ex-echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat zij sedert 2 juli 2018 uit de echt gescheiden is van haar tweede echtgenoot en zij sinds haar scheiding, behalve dat haar ex en zijn familie het hoederecht over hun dochter terug willen, geen andere problemen meer met hem heeft gekend. Verzoekster is echter in verband met de ruzies omtrent het hoederecht van hun dochter nooit naar politie gegaan (notities persoonlijk onderhoud 4 april 2019, p. 27-28). De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Verzoekster brengt met de door haar bijgebrachte informatie omtrent huiselijk geweld geen informatie bij waaruit kan blijken dat de analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië, niet langer actueel of correct zou zijn. Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen willen of kunnen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

5. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van

het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de ingeroepen vrees van verzoekster in hoofde van haar jongste dochter. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat zij niet aantoonbaar dat zij voor wat betreft deze aangevoerde problemen met haar ex en zijn familie in verband met het hoederecht van hun dochter niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten."

Vervolgens werd er in het voormelde arrest vastgesteld dat verzoekster in haar pleitnota geen elementen aanvoerde die afbreuk konden doen aan de in de beschikking opgenomen grond en werd er geconcludeerd:

"Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Bovendien kan te dezen worden gewezen op het arrest nr. 269 168 van 28 februari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd geveld ten aanzien van verzoeksters dochter. Bij dit arrest werd gemotiveerd:

"Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij geenszins kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en in dit verband verwijst naar de corruptie in het land zoals blijkt uit de "COI Focus" betreffende "Albanië. Algemene situatie" van 27 juni 2018 (bijlage 7 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat deze loutere verwijzing naar de corruptie in Albanië geenszins beschouwd kan worden als een nieuw feit dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt. Met een loutere algemene verwijzing naar de corruptie in het land wordt immers niet in concreto aangetoond dat verzoekende partij en haar moeder niet kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten."

Met haar loutere en eenvoudige herhaling en bevestiging van de indertijd reeds door haar en haar dochter aangehaalde verklaringen en vrees, doet verzoekster aan de beoordeling die geschiedde bij de voormelde arresten geenszins afbreuk en werpt zij hierop geen ander licht.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt en geciteerd door verzoekster geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Albanië sedert het vellen van de voormelde arresten dermate zou zijn verslechterd dat zij aldaar niet langer zou kunnen rekenen op de hulp, ondersteuning en bescherming van de Albanese autoriteiten. In tegendeel ligt deze informatie volledig in dezelfde lijn als en doet deze bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie die voorlag tijdens verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming en het verzoek om internationale bescherming dat nadien door haar dochter werd ingediend. Zo wordt in deze informatie meermaals expliciet aangegeven dat Albanië beschikt over een functionerend justitieel en veiligheidsapparaat dat, ondanks dat het een aantal gebreken vertoont, de capaciteit heeft om tegemoet te komen aan de vereisten van de samenleving. Tevens wordt hierin gesteld dat de politie verantwoordelijk optreedt en meestal handelt in het publieke belang. Ook wordt hierin aangegeven dat in de huidige rechtstoestand de gangbare rechten binnen een moderne rechtsstaat formeel verworven zijn, dat de regering die ook respecteert en dat de overheid de nodige maatregelen neemt om straffeloosheid tegen te gaan. Dat er in Albanië, onder meer op het vlak van de strijd tegen huiselijk geweld, corruptie en georganiseerde misdaad, nog vooruitgang te boeken is, betreft daarenboven een gegeven dat reeds in het kader van het voorgaande verzoek om internationale bescherming van verzoekster en het nadien door haar dochter ingediende verzoek om internationale bescherming voorlag en in rekening werd gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt bovendien duidelijk bevestiging in het feit dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.8. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT